

V měsíci dubnu probíhala soutěž o nejlepší povídku na téma „Bylo, nebylo v Tuklatech a Tlustovousech“. Zde vám přinášíme oceněná dílka. Moc děkujeme a gratulujeme oceněným.

1. **1. Místo: Adriana Matysová – Trpaslík a pohádky.**

Trpaslík a pohádky

Trpaslík se chystá do Tuklat na Noc s Andersenem, na které bude i jedna spisovatelka. Hrozně moc se na to těší, ale nesmí ho nikdo vidět. Zabalí si spacák, kartáček a pro jistotu i několik kouzelných prášků a elixírů. Jde na faru a už je potají na Noci s Andersenem, poslouchá program s ostatními dětmi a když program skončí, jde si prohlížet knížky. Prohlížel si je tak dlouho, že ho to přestalo bavit. Vytáhl kouzelný prášek, který měl udělat knížky skutečností. Fungoval ale jen pro trpaslíky, takže se nemusel bát, že to kdokoli uvidí. Jenže ten se mu rozsypal a místo na jednu dopadl na čtyři knížky. Konkrétně na pohádky Červená Karkulka, O perníkové chaloupce, Kocour v botách a na Mach a Šebestová. V tu chvíli byl dokonalý zmatek ...Vlk se místo za Karkulkou, plížil za Mařenkou. Mach se na stromě rozhlížel, jestli neuvidí světýlko..A to ještě nebylo všechno! Jelikož se kouzelný prášek nemá používat v příliš velkém množství, tak se to nedělo v pohádkovém světě, ale ve skutečném světě. Trpaslík hledá prášek, který to vše napraví, jenže zjistí, že ho nechal doma. Schová se tedy do Karkulčina košíčku a u svého domu z košíčku vyskočí. Hledá, hledá.. ale vzpomene si, že ho půjčil kamarádovi z Tlustovous a tak běží za ním. Cestou narazí na jiného kamaráda a ten ho zdrží a po hodině trpaslík konečně dorazí do Tlustovous. Ale najednou si vzpomene, že ten kamarád odjel na dovolenou, takže není doma! Trpaslík už to chce vzdát. Sleduje jak se Jeníček láduje perníkem od Karkulčiny babičky a jak si kocour v botách z kouzelného sluchátka vykouznil nové boty... A pak najednou slyší: "crrr crrr"- to je budík! Trpaslík otevřel oči a nad ním byli jeho kamarádi. Nemusí se ničeho bát a dál si všichni společně čtou knížky.

2. Místo: Lukáš Okrouhlík: Jak Tuklaty a Tlustovousy přišly ke svým jménům:

Jak Tuklaty a Tlustovousy přišly ke svým jménům (nepravdivý příběh)

V době Sámovy říše vznikla vesnice Pohendorf. Byla to vyspělá ves: měli tu hromadu polí s pšenicí, žitem, ovsem, mrkví a dokonce i pastvu pro ovce a tur. Za časů Velké Moravy zde postavili kostel a ihned tu začalo křesťanství. Chytré hlavičky hned napadlo, že ves přejmenují na Kostolek a pohany odsunou za nedaleký lesík. Pohani se však po odsunu nevzdali a založili si novou ves Mlynin s třemi mlýny na řece Výmole. Křesťané mohli jen závistí zrudnout, protože jim se na potok vešel mlýn jen jeden. Rozhodli se proto, že je pohanům zapálí. Ovšem v Kostolku žil jeden pohanský zvěd, který sice byl křesťan, ale byl pohanům zavázán. Ten to zaslechl a řekl to vůdci Mlynina Sytránovi. Ten se rozhodl jet druhý den do Prahy vyjednávat s Bořivojem, aktuálním vládcem Českých zemí. Jelikož ale chtěl mít ve svých zemích jen křesťany, věděl Sytrán, že jednání nebude lehké, ale domluvil se s Bořivojem na tom, že vsi bude vyplaceno 10 kop zlata za každého pohana, co přijme křesťanství. A protože to byla ves velká asi jako 7 fotbalových hřišť a měla tudíž hodně obyvatel, byla to brzo jedna z nejbohatších vesnic v Čechách.

V Kostolku měli oproti Mlyninu jednu velkou výhodu - asi 270 stop od vsi vedla velká obchodní stezka vedoucí z Francké říše, přes Prahu, Aufaly, Chesky Brod a Kolnin až do Pressburgu. A díky tomuto umístění měli v Kostolku a následně i v Mlyninu masové nárůsty obyvatel až domy přetékal. Proto opět chytré hlavičky dostaly další nápad: vymýtit kus lesa a postavit nové domy na té mýtině. Kostolek začal mýtit od dnešního nádraží až po školu. Mlynin mýtil od dnešního dětského hřiště až po rybníky.

V Kostolu vypukl velký požár a asi by shořela celá vesnice, pokud by nezačalo pršet. Viníka požáru odhalili ihned. A to díky jezdcům, kteří se sjížděli od Roztoklat, Přizimás, Aufal, Skřivan a Horek. Ti si všimli osoby, která od požáru utíkala. Jednalo se o jistého Vladislava Včelaře, který se po zastavení přiznal a tak ho jezdcí rovnou odvezli do Skworetzkého vězení.

Bohužel při požáru shořel i kostelík a tak v Kostolku vystavili nový, ještě hezčí. Tentokrát ho vystavili na kopci nad vsí. Hned vedle něj postavili zvonici a hřbitov. Mezitím i v Mlyninu nezaháleli a postavili si tvrz s kostelem.

Následovala další pohroma, tentokrát přírodní. 7 dní a 7 nocí trvaly vydatné deště. Koryta potoků se zvedly tak, že Výmola zaplavila půlku Mlynina. Následkem toho byl zničen celý kostel v Mlynině a poničena tvrz. Kostelický potok se vylil a poničil střed obce.

Po této pohromě nastal čas potrestat žháře, který byl stále ve vězení a zrovna po deštích ho přivezli ze Skwortze. K této události byl pozván vládce kníže Boleslav I., aby žháři sťal hlavu..

Vladislav Včelař celý život nenáviděl knížete, ale jakmile ho u zvonice uviděl, začal se klanět, klekat, prosit za odpuštění a modlit se. Boleslav vzal meč a místo aby setnul Vladislavův krk, sťal mu pouze vlasy, jako výstrahu. Uřízlé vlasů vzal, potřel je smůlou a odhodil na cestu k lesu, kudy zrovna jel Mlyninský vůdce Sytrán, kterému se vlasy smůlou přilepili k bradě. Sytrán byl nadšen, jelikož si vždy přál mít vousy a vůbec mu nevadilo, když zjistil, že se jedná o vlasy. A v tento den byl položen začátek k dnešním názvům:

Vsi Kostolek se začalo říkat Tuklekl, což se zkomolilo na Tukleky a po několika stoletích se ustálil název Tuklaty.

U vsi Mlynin to začalo posměchem k Sytránovi jako Vlasobrady, což se Mlyninským nelíbilo a jelikož původní Vladislavové vlasy, nyní již Sytránovi vousy byly husté a tlusté, začali své vsi říkat Tlustefousy. A díky zkomolení se název přes Tlustafousy ustálil na Tlustovousy.

A ještě něco se tento den událo, po konfliktech zavedli mír mezi sebou a dali si dohodu, že si budou pomáhat na věky věků.

3.Místo: Miloslav Polášek: Mezi nebem a zemí

MEZI NEBEM A ZEMÍ

Říká se, že existuje něco mezi nebem a zemí. Někdo na to věří, někdo ne. Já jsem se tak nějak stal součástí této pověry. Posudte sami.

Můj příběh začíná v roce 1971, kdy jsem ze Zlína přišel na studia do Prahy. Zlín je velmi krásné město a dobře se tam žije. Ale Praha mi učarovala. Po studiích jsem začal pracovat v Praze. Poznal jsem tu i svoji ženu, se kterou jsme spolu již 46 let. Byl to pátek 13.ledna 1978, kdy jsme si na Staroměstské radnici řekli své ano.

Bydleli jsme v Hostivaři, kde se nám narodily dvě děti. Když vyrostly, najednou byl byt příliš malý. Manželka si vždycky přála mít domek se zahrádkou. No tak jsme pomalu začali plnit její sen. Na parcelu v Praze jsme neměli finance, a tak jsme se rozhlíželi po okolí hlavního města. Řekl jsem ale, že chci bydlet někde na železniční trati, aby se dalo dobře dojet do Prahy, kde jsme oba pracovali a děti studovaly. V Tuklatech mám kamaráda, a tak jsem se zeptal, jestli tam nejsou volné parcely. Prý zajdi za starostou. Sešli jsme se a bylo nám nabídnuto místo v Tlustovousích. Mě se parcela líbila, manželce ne. A nastalo hledání v okolí, ale já jsem se vždycky vracel k parcele do Tlustovous. A až jednou na okolním poli kvetly slunečnice, tak manželka konečně kývla. Začala výstavba a my jsme se těšili na nový domov. V červnu 2007 jsme se natrvalo přestěhovali do Tlustovous a začali žít venkovským životem.

Krátce po přestěhování jsem musel odvézt nějaké listiny na Katastrální úřad do Kolína. Tam jsem se vypravil vlakem. Zpátky do Prahy jsem jel rychlíkem. Když jsme vyjížděli z Rostoklat, šel jsem k oknu, stáhl jej a koukal na Tuklaty, na zvonici a po okolí. A najednou si říkám: Ty bláho, tak toto už tady někdy bylo. Nejednou a velmi často. Vybavil jsem si, že kdykoliv jsem totiž jel za studií domů, tak jsem měl takový rituál: za Úvaly jsem šel k oknu, stáhnul jej a koukal do Tuklat a zase zavřel. Nazpátek zase obráceně. Rostoklaty – okno dolů, a po Tuklatech okno nahoru. Téměř pokaždé celých pět let, když jsem jezdil domů a do Prahy.

Takže já jsem naši obec měl vyhlídnutou už počátkem sedmdesátých let a jsem moc rád, že jsem již tehdy věděl, kde budu někdy v budoucnu bydlet. Je tu moc krásně.

Tak řekněte, existuje něco mezi nebem a zemí? Asi ano, alespoň v tomto mém příběhu.

Cena poroty: Štěpán Horký: Tři stříbrné mince

Tři stříbrné mince

Ve starém Římě za vlády Marka Aurelia a jeho ženy Faustiny probíhaly markomanské války. Jako každá válka i tato vyžadovala peníze a hodně. Byly potřeba na vojáky, zbraně, opravy a žold. Psal se rok 167, když jeden voják jménem Škibiditoiletus, v nejsevernější provincii Říma jménem Panonie, dostal vyplacen žold. Ten představoval 11 zlatých aureů. Ty bezmyšlenkovitě uklidil do váčku.

„Počkej, Škybide, tady máš odměnu za mimořádnou odvahu v poslední bitvě,“ řekl pokladník.

Škibiditoiletus natáhl dlaň a pokladník mu do ní dal tři stříbrné denáry. Prohlídl si je a uviděl na nich obličej císaře Vespasiana, Domitiana a císařovny Faustiny. Smutně se pousmál. Jak už je to dlouho, co se procházel ulicemi Říma, byl v Koloseu nebo na Fóru. Stýskalo se mu po domově. Otočil se a vyrazil na večeri do hospody U Centuriona.

Slunce se pomalu sklánělo k západu. Začal foukat studený podzimní vítr, který sebou přinášel déšť. Vešel do hospody a smutek ho přešel. Bylo plno a veselo. Potulný zpěvák v rohu místnosti zpíval veselou písničku. Voněla tam všude pečeně. Škibiditoiletus se dobře navečeřel. Zaplatil třemi stříbrnými denáry a šel do tábora.

Ráno si zašel potulný zpěvák Uwurylna snídani k Centurionovi. „To byl ale večer,“ řekl hostinský. „Takovou tržbu jsem neměl ani nepamatuji. Tady máš,“ a položil na stůl tři stříbrné denáry s dvěma císaři a císařovnou.

Jen co dojedl, zazněly rohy na poplach. Najednou všude běhali vojáci a volali: „Barbaři útočí!“

Uwurylna nic nečekal, rychle se zahalil do pláště a oklikou zamířil proti proudu široké řeky. Když konečně narazil na brod pokračoval dále na severozápad. Po několika dnech cesty se počasí zhoršilo a začalo sněžit. V tom se před ním vynořila maličká vesnice. Když dorazil k domům otřásl se zimou.

„Brrr-no tady je ale zima,“ pomyslel si. Zašel do hostince a zaplatil zálohu tři stříbrné Denáry.

Později za ně hostinský nakoupil zvěřinu od lovce. Ten si za ně koupil novou hlavici na oštěp od kováře. Kovář zase dřevěné uhlí od milíře. On potom keramické nádoby od hrnčíře.

Hrnčířova vesnice se nacházela v úrodných rovinách nedaleko velké řeky. Vesnice však jedné kruté zimy vymřela. Chýše, ve které mince ležely, se nakonec rozpadla. Časem se na vše vrstvila hlína a zapomnění.

Staly se nějaké nepodstatné věci jako třeba: rozpad Říma, objevení Ameriky, Velká francouzská revoluce, první světová válka, druhá světová válka a rozpad SSSR...

Ťuk,ťuk–ťuk,ťuk ozývá se nad mincemi. Zanedlouho se už tři mince lesknou na slunci. Velice jemně je uchopí ruka. Prohlíží si je pár veselých očí.

Je pozdě večer. Na stole v kuchyni leží deník. Vněm je napsáno:

„Dnes se mi podařil největší archeologický nález v mém životě. V lokalitě východ jsem v hloubce 43 centimetrů našel tři stříbrné Římské denáry. Jsou na nich vyobrazeny císaři Vespasianus, Domitianus a Faustina, manželka samotného Marka Aurelia. Večer se mi narodila tři koťata–dva kocouři a jedna kočka. Dal jsem jim jména Domi, Vespi a Faustina. Sepsáno na základě vyprávění Milana Skořepy.
